

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **R. A.**
státní příslušnost Turecká republika
pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty č.p. 234, 739 51 Vyšní Lhoty
zastoupen Mgr. Alicí Jeziorskou, advokátkou
sídlem Svornosti 86/2, 736 01 Havířov

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2023, č. j. OAM-929/ZA-ZA11-D02-2023, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanovené zástupkyně žalobce Mgr. Alice Jeziorské, advokátky, **se určuje** částkou ve výši 13 830 Kč a bude jí vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. České republice se právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Žalobce domáhá přezkumu výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného, na jehož podkladě byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřípustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno; též bylo určeno, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce je dle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), Švýcarská konfederace.

II. Skutková zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

2. Žalobce podal dne 10. 7. 2023 žádost o mezinárodní ochranu poté, kdy do České republiky přicestoval nelegálně a bez cestovních dokladů.
3. Dne 17. 7. 2023 poskytl žalobce údaje ke své žádosti, přičemž upřesnil, že je islámského náboženského přesvědčením, Kurdem, nemá žádné politické přesvědčení, je svobodný. Vlast opustil v roce 2017, odjel do Švýcarska, kde pobýval asi sedm let a podal žádost o azyl. Následně Švýcarsko popustil a přicestoval ilegálně (přes území Srbska) do České republiky. Ve Švýcarsku bylo vedeno azylové řízení, v němž byl právně zastoupen; dle jeho právního zástupce měl Švýcarsko opustit, což i udělal. O skutečnosti, že mu nebyla ve Švýcarsku udělena mezinárodní ochrana se dozvěděl někdy na podzim roku 2022. Jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu žalobce zmínil obavu ze zatčení v Turecku, kde na něj byl vydán zatykač.
4. Důvody žádosti o mezinárodní ochranu žalobce zopakoval při pohovoru dne 17. 7. 2023. Upřesnil, že proti zamítavému rozhodnutí ve věci své žádosti o azyl ve Švýcarsku nepodal opravný prostředek, v řízení byl právně zastoupen. Ve Švýcarsku pobýval od roku 2017 do roku 2022 v kraji Sankt Gallen, bydlel v domech, kde žijí i jiní žadatelé o mezinárodní ochranu, není tam žádná ochranka, za ubytování a energie neplatil, dostával měsíčně 400 CHF pro svou potřebu, zdravotní pojištění mu bylo hrazeno. Bylo o něj dobře postaráno, poskytována lékařská péče, ve Švýcarsku neměl žádný problém. Švýcarsko opustil, neboť se obával deportace a předání tureckým úřadům, kde mu hrozí vězení a soud; jiné důvody pro opuštění Švýcarska nemá. Českou republiku si zvolil na základě doporučení kamaráda, jiný důvod nemá. Do Švýcarska by se vrátil, pokud by měl jistotu, že jej Švýcarsko nevydá do Turecka Jiné důvody nevůle vycestovat do Švýcarska nemá. V České republice ani jinde v Evropské unii nemá žádné příbuzné.

5. Při doplňujícím pohovoru dne 30. 8. 2023 žalobce dodal, že po obdržení rozhodnutí o povinnosti vycestovat ze Švýcarska tam zůstal a policie jej zajistila, poté byl držen v detenčním táboře. O Švýcarsku ví vše, o České republice ví jen to, že kde se právě nachází. Žalobce též uvedl, že po opuštění Švýcarska pobýval asi 7 měsíců v Srbsku, toto však nebyl schopen ničím doložit a ke svému pobytu ničeho nespecifikoval.
6. Dne 24. 8. 2023 požádal žalovaný ve smyslu nařízení Dublin III Švýcarskou konfederaci o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce s tím, že zde žalobce dříve požádal o mezinárodní ochranu.
7. Dne 7. 9. 2023 uznala Švýcarská konfederace svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce ve smyslu čl. 18 odst. 1 nařízení Dublin III. Sdělila, že je připravena žalobce převzít zpět.
8. Správní spis obsahuje mj. Informaci Ministerstva vnitra České republiky, OAMP, ze dne 10. 9. 2021, týkající se azylového systému ve Švýcarské konfederaci.
9. Ve správním spise figuruje rovněž sdělení Švýcarské konfederace upřesňující, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 20. 3. 2017, tato byla zamítnuta dne 1. 4. 2021, přičemž žalobce byl naposledy v kontaktu s orgány země dne 3. 12. 2022, kdy byl propuštěn z „vězení“ (v anglicky psaném textu uvedeno „prison“ – *poznámka soudu*).
10. Žalovaný seznámil žalobce s obsahem spisového materiálu dne 18. 9. 2023, přičemž ve věci i téhož dne rozhodl. V napadeném rozhodnutí uzavřel, že státem příslušným k posouzení žádosti je Švýcarská konfederace s ohledem na ustanovení článku 18 nařízení Dublin III. Žalovaný též neshledal důvody k aplikaci diskrečního oprávnění předpokládaného v článku 17 odst. 1 nařízení Dublin III, přičemž žalobce ilegálně překračuje území členských států, nespolupracoval se správním orgánem ohledně svého pobytu od roku 2022, žádosti o mezinárodní ochranu zneužívá k legalizaci svého pobytu a nerespektoval zamítavé azylové rozhodnutí Švýcarské konfederace. Žádosti o mezinárodní ochranu v České republice se snaží vyhnout návratu do vlasti. Žalovaný doplnil, že žalobce nemá na území České republiky žádné příbuzenské vazby.

III. Žaloba

11. Žalobce je toho názoru, že odpovědnost za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu by měla převzít Česká republika dle článku 17 nařízení Dublin III, neboť se zde aktuálně nachází, má zájem zde žít spořádaně a začlenit se do společnosti. Zvláštní okolnosti pro aplikaci daného ustanovení spatřuje žalobce ve své aktuální přítomnosti v České republice, přičemž přemístění své osoby do Švýcarska k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu má za nehospodárné, neekonomické a administrativně náročné.
12. Žalobce se domnívá, že napadené rozhodnutí neobsahuje dostatečné posouzení otázky, proč žalobce nepřistoupil k aplikaci diskrečního oprávnění dle článku 17 Dublin III, resp. posouzení této otázky má za rozporné se spisovým materiálem.

13. V doplnění žaloby (doručené krajskému soudu až po marném uplynutí lhůty pro podání a doplnění žaloby – poznámka soudu) žalobce dodává, že ve vztahu ke Švýcarsku nemá žádný vztah ani důvěru. Obává se, že jej švýcarské orgány předají orgánům tureckým, kde mu reálně hrozí zatčení a odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a to z důvodu jeho příslušnosti k národnostní menšině. K prokázání svých tvrzení dodal soudu listiny v tureckém jazyce.
14. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Ve vyjádření k žalobě ze dne 19. 10. 2023 žalovaný zdůraznil, že v souzené věci nebylo naplněno žádné z kritérií předpokládaných nařízením Dublin III, které by určilo příslušnost České republiky k projednání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
16. Žalovaný rovněž vyzdvihl, že dne 7. 9. 2023 Švýcarská konfederace souhlasila s přijetím žalobce zpět na své území.
17. Dle přesvědčení žalovaného žalobci ve Švýcarsku nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení o mezinárodní ochranu, které nevykazuje systémové nedostatky.
18. Odůvodnění otázky, proč nepřistoupil k aplikaci článku 17 nařízení Dublin III, považuje žalobce za dostatečné a souladné s obsahem spisového materiálu.
19. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Jednání soudu

20. U jednání konaného dne 1. 12. 2023 strany setrvaly na svých procesních stanoviscích.
21. K prokázání tvrzení o hrozícím trestním stíhání a možném uvěznění v Turecku žalobce navrhl k důkazu soubor listin v tureckém jazyce (např. návrh na potrestání žalobce ze podaný ze strany státního zástupce tamnímu soudu z března 2020 pro trestný čin hanlivého ponižování státní armády prostřednictvím příspěvku na síti Facebook); ve věci žalobce mělo od března 2020 do října 2023 proběhnout 10 soudních jednání, jichž se žalobce osobně neúčastnil, účastnil se jich jeho právní zástupce, ve věci doposud nebyl vydán žádný rozsudek. Žalobce upřesnil, že je v kontaktu se svým právním zástupcem v Turecku, jenž chtěl prostudovat soudní spis vedený v Turecku proti žalobci, ale bylo mu odepřeno nahlížet do spisu s uvedením, že jsou to tajné údaje. Opakovaně zdůraznil obavy z přemístění do Švýcarska, neboť odtud bude vrácen do Turecka, kde se obává zmíněného trestního řízení, resp. odsouzení; hrozí mu tam až 10 let vězení. V Turecku má strach z ublížení na zdraví, možná i z něčeho víc. Kdyby si byl jistý, že se do Turecka může vrátit, již by tak učinil. Minulý měsíc mu zemřel otec, přičemž z důvodu panujících obav nemůže navštívit ani jeho hrob, stejně tak nemůže navštívit svou starou matku.

22. Žalovaný k aplikaci diskrečního oprávnění zdůraznil, že se jedná toliko o opatření daného státu, přičemž v souzené věci nebyly shledány důvody pro jeho aplikaci. Toto opatření nemůže být nikterak vynucováno. Dodal, že doplnění žaloby bylo učiněno až dne 23. 11. 2023, tedy po marném uplynutí lhůty k rozšíření žalobních bodů. Návrh na doplnění dokazování listinami o možném stíhání žalobce v Turecku považuje za irelevantní, neboť předmětem řízení není meritorní posouzení azylového příběhu žalobce, ale posouzení státu, který má o jeho žádosti rozhodovat. Žalobci nic nebrání tyto důvody, tedy obavy ze stíhání v Turecku, uvádět v řízení před příslušným švýcarskými orgány.

VI. Posouzení věci krajským soudem

23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, jež jeho vydání předcházelo.
24. V napadeném rozhodnutí přitom nezjistil takové vady, k nimž byl povinen přihlédnout i bez návrhu (srovnej § 76 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“).
25. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
26. Jádrem přezkumu v souzené věci je úvaha žalovaného, proč při svém rozhodnutí o tom, že státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dle nařízení Dublin III je Švýcarská konfederace, nepřistoupil k aplikaci článku 17 odst. 1 daného nařízení.
27. V projednávané věci je nesporné, že na základě pravidel pro určení příslušnosti členského státu dle nařízení Dublin III, konkrétně dle jeho článku 18, ve spojení s pravidly specifikovanými v článku 7 odst. 1 a 2, je k posouzení žádosti žalobce příslušná Švýcarská konfederace. Žalobce se však domáhá aplikace diskrečního oprávnění obsaženého v článku 17 odst. 1 nařízení, resp. vypořádání (ne)použití toho ustanovení žalovaným.
28. Zde je na místě připomenout cíl dublinského systému, jímž je zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát, zabránit zahlcení systému žádostmi téže osoby v různých členských státech a co nejrychleji určit stát příslušný k posuzování žádosti, aby byl zaručen přístup k účinné mezinárodní ochraně, přičemž nařízení směřuje k eliminaci tzv. forum shopping, respektive asylum shopping, tj. snaze žadatelů vybírat si, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. Za tím účelem obsahuje nařízení Dublin III kritéria pro určování příslušného státu tak, aby v individuálních situacích bylo možné jednoznačně určit členský stát odpovědný za posuzování konkrétní žádosti.
29. Soud pro přehlednost konstatuje, že dle článku 17 odst. 1 nařízení Dublin III platí, že odchýlně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země (...), i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené (...).

30. Diskreční oprávnění obsažené v článku 17 odst. 1 nařízení Dublin III tak představuje možnost, nikoliv povinnost, státu posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany, i když k němu není příslušný.
31. Užití zmiňovaného ustanovení je vyhrazeno situacím, kdy by postup podle kritérií pro určení státu příslušného k posouzení žádosti nevedlo k realizaci smyslu řízení, jímž je poskytnutí skutečné efektivní ochrany před individuálně identifikovanou újmou. Jinými slovy článek 17 je na místě užít v případě, kdy ve státě příslušném k řízení o mezinárodní ochraně dle nařízení Dublin III nebude žadatel v bezpečí před hrozbou takové újmy, resp. pokud pojednáváná hrozba újmy je předkládána ve smyslu trvání důvodu, který vedl žadatele o azyl k opuštění třetí země, i ve státě příslušném k posouzení žádosti (např. dosah ohrožení života žadatele i na území příslušného státu), případně ve smyslu výjimečného důvodu v podobě zvláštního zájmu (blíže srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č.j. 2 Azs 222/2016 - 24). Krajský soud rovněž doplňuje, že v souzené věci se jedná o jiné posuzování, než je přezkum azylového řízení v určeném státě z důvodu vyloučení existence systémových nedostatků, pro které by nebylo možno žadatele do tohoto státu přemístit, protože uvedené je dle judikatury Nejvyššího správního soudu při konstatování příslušnosti jiného státu nutno provést vždy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014–27).
32. Krajský soud v kontextu souzené věci považuje rovněž za vhodné připomenout obecné zásady týkající se aplikace diskrečního oprávnění správním orgánem. Z ustálené judikatury (za všechny srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002–42, č. 906/2006 Sb. NSS, či nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, či ze dne 10. 3. 2008, sp. zn. IV. ÚS 2701/07) vyplývá, že diskrece je v právním státě vždy určitým způsobem omezena nebo vymezena, není nelimitována, jinak by byl vytvářen prostor pro nepřijatelnou libovůli. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007–105, se přitom konstatuje, že „když správní orgán rozhoduje na základě volné správní úvahy, musí být jeho rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil. I v těchto případech musí správní orgán respektovat stanovené procesní postupy i elementární právní principy správního rozhodování“.
33. V aktuálně pojednávaném případě lze za výše zmíněný limit považovat povinnost státu zabývat se případy vykazujícími okolnosti hodné zvláštního zřetele, tedy tam, kde by neposouzení možných důsledků postoupení žádosti státu příslušnému k řízení dle nařízení Dublin III mohlo vést k nenaplnění smyslu nařízení, tj. k nezajištění účinné mezinárodní ochrany.
34. Krajský soud konstatuje, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečným a přezkoumatelným vypořádal z pohledu článku 17 i obecných zásad s otázkou, proč v případě žalobce nepřistoupil k atrakci příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
35. V souzené věci správní orgán jednak vyhodnotil vztah žalobce k České republice. Připomenul okolnosti, za kterých žalobce do České republiky přicestoval a uplatnil svou žádost o mezinárodní ochranu (zamítnutí jeho původní žádosti o mezinárodní ochranu ve

Švýcarsku a neochota toto rozhodnutí respektovat, ilegální překročení hranic států schengenského prostoru, nespolupráce se správním orgánem stran ohledně pobytu žalobce v roce 2022, absence jakýchkoliv osobních, kulturních či ekonomických vazeb žalobce v České republice), přičemž zohlednil rovněž fungování azylové procedury ve Švýcarsku, a to ve světle zajištěných zpráv o poměrech; s ohledem na zajištěné zprávy o Švýcarské konfederaci neshledal žádných systémových nedostatků k fungování tamního azylového řízení.

36. Tyto ostatně netvrdil ani žalobce, jenž sám popsal svůj mnohaletý pobyt ve Švýcarsku v postavení žadatele o mezinárodní ochranu bezproblémově (co do otázky ubytování, energií, hrazení nákladů na živobytí, zdravotního pojištění, dostupnosti lékařské péče), přičemž výslovně uvedl, že o „něj bylo dobře postaráno“ a že ve Švýcarsku „neměl žádný problém“. Do Švýcarska by se vrátil, pokud by měl jistotu, že nebude přemístěn do Turecka.
37. Odůvodnění správního uvážení žalovaného v tomto směru odpovídá skutkového stavu věci a zásadám logiky a je v souladu s účelem sledovaným tímto institutem. Správní orgán uvedl, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, přičemž jeho rozhodnutí v tomto směru seznal krajský soud i dostatečně individualizovaným. Ve světle shora přdestřených úvah krajský soud uzavírá, že úvaha žalovaného o (ne)aplikaci diskrečního oprávnění dle článku 17 nařízení Dublin III ve vazbě na azylový příběh žalobce, jeho pobytovou historii a ve spojení s informacemi o Švýcarské konfederaci ob stojí.
38. Za okolnosti zvláštního zřetele přitom opravdu nelze považovat žalobcem nabízenou zásadu ekonomie řízení či hospodárnosti a snahu po odstranění administrativní zátěže správních orgánů. Tyto okolnosti nejsou z pohledu atrakce příslušnosti ve smyslu nařízení Dublin III nikterak relevantní.
39. V doplnění své žaloby, jakož i u jednání soudu, žalobce nad rámec svých žalobcích tvrzení zdůraznil své obavy z návratu do země původu z důvodu tam hrozícího trestního stíhání, resp. uvěznění.
40. Krajský zdůrazňuje, že předmětem řízení je otázka posouzení státu příslušného meritornímu vyhodnocení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Otázkou možného přesunu žalobce ze Švýcarské konfederace do Turecka se proto nemohl krajský soud s ohledem na jasně vymezený předmět řízení zabývat.
41. Je-li žalobce přesvědčen, že jsou v jeho případě dány okolnosti, které brání tomu, aby byl ze Švýcarska přemístěn do Turecka, je na něm, aby uvedené okolnosti a důkazy přednesl příslušným švýcarským orgánům v příslušných řízeních. V souladu s nařízením Dublin III je Švýcarská konfederace s ohledem na vyslovený souhlas s přijetím žalobce povinna objektivně, nestranně a v souladu se zárukami a zásadami azylového řízení posoudit (meritorně) žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Azylová procedura probíhající ve Švýcarské konfederaci, jak již bylo výše zmíněno, byla přitom žalovaným v souzené věci vyhodnocena, přičemž ve vztahu k ní nebyly shledány závažné systémové nedostatky.
42. I z výše uvedeného důvodu neprovedl krajský soud žalobcem navrhovaný důkaz listinami v tureckém jazyce (včetně jejich překladu do jazyka českého), přičemž dle vyjádření

samotného žalobce tyto listiny předkládal za účelem prokázání tvrzení, že je proti němu vedeno v Turecku trestní stíhání a hrozí mu odsouzení k trestu odnětí svobody nepodmíněně. Takovýto důkaz by nebyl s to jakkoliv ovlivnit či zvrátit závěr o tom, že procesně příslušným státem k meritornímu posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je v souzené věci Švýcarská konfederace.

43. Zbývá dodat, že neprovedení navrhovaného důkazu lze (s jistým zjednodušením) ve shodě s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (za všechny odkazuje krajský soud na jeho recentní rozsudek ze dne 27. 7. 2022, č. j. 3 As 98/2020-26) odůvodnit tím, že (i) jde o důkazní prostředek nezpůsobilý cokoli prokázat (například svědectví z doslechu), nebo (ii) jím nelze prokázat právě dokazovanou skutečnost (t. j. netýká se prokazované skutečnosti), případně (iii) pro jeho nadbytečnost (zjišťovaná skutečnost byla bezpečně prokázána již provedenými důkazy).
44. Lze shrnout, že správní orgán v souzené věci nepochybil, pokud zastavil řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu z důvodu, že k jejímu posouzení je příslušná Švýcarská konfederace ve smyslu nařízení Dublin III. Toto rozhodnutí je zákonné, přičemž jeho odůvodnění koresponduje s obsahem spisového materiálu, skutkovými zjištěními a je přezkoumatelné.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

45. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.
46. Žalobci byla ustanovena k ochraně jeho práv podle § 35 odst. 10 s.ř.s. zástupkyně z řad advokátů Mgr. Alice Jeziorská, jejíž odměnu a hotové výdaje hradí stát. Soud zástupkyni žalobce přiznal odměnu za zastupování podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) ve výši 9 300 Kč, dle obsahu spisového materiálu, a to za tři úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, doplnění žaloby/vyjádření, účast u jednání soudu) podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále soud přiznal zástupkyni žalobce paušální náhradu hotových výdajů za tři úkony právní služby ve výši 900 Kč ve smyslu § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem odměna činí 9 300 Kč a 900 Kč; s připočtením 21% daně z přidané hodnoty pak 12 342 Kč.
47. Dle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu náleží advokátu v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných v místě, které není jeho sídlem nebo bydlištěm, náhrada za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět. Zástupkyně žalobce tyto náklady uplatnil a doložil je technickým průkazem vozidla s potřebnými údaji. Krajský soud proto přiznal zástupkyni žalobce náhradu cestovních výdajů po zaokrouhlení za jednu cestu z místa sídla právní zástupkyně do místa pobytu žalobce (Havířov – Vyšní Lhoty) a zpět dne 22. 11. 2023, ve vzdálenosti 48 km, a za jednu cestu z místa sídla právní zástupkyně ke Krajskému soudu v Ostravě a zpět dne 1. 12. 2023. Tyto cesty byly realizovány vozidlem Audi, s kombinovanou spotřebou 6,3 litrů paliva na 100 km. Průměrná cena za 1 litr nafty činila 44,10 Kč a základní sazba za jeden kilometr jízdy částku 5,20 Kč; takto bylo přiznáno

na cestovním 360 Kč a 270 Kč. Krajský soud přiznal zástupkyni žalobce rovněž náhradu za promeškaný čas v rozsahu celkem šesti započatých půlhodin po 100 Kč [§ 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, ve spojení s § 14 odst. 3 téhož předpisu], tj. celkem 600 Kč. Celkem tak náhrada cestovních výdajů a náhrada za promeškaný čas s připočtením daně z přidané hodnoty v zákonné výši činí částku ve výši 1488 Kč.

48. Celková odměna ustanoveného zástupce žalobce a náhrada jeho hotových výdajů a za promeškaný čas, to vše navýšeno o daň z přidané hodnoty v zákonné výši, činí 13 830 Kč, přičemž bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
49. České republice nebylo právo na náhradu nákladů řízení přiznáno, neboť náklady tlumočeného, o nichž bude rozhodováno samostatným usnesením, nese v tomto typu řízení stát.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 1. prosince 2023

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně